

בעזה"ש"ת

קונטרס

דו ביסט נישט פארלוירן

ווי עס ווערט ערקלערט דעם טיפן געשריי פינגעס אמת'ן צדיק, אז א איד איז קיינמאל נישט פארלוירן, ווייל דער באשעפער איז שטענדיג דא מיט אים, און ער קען אלעס רעדן צום באשעפער.

פארנעלערנט דורך

פבד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש וי"ע

ב"ק תשע"ג

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסדי ברסלב - טא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

יוזשלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

דו בִּיסֵט נִישְׁט פֿאַרלױרן

.א.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ח'):
כאַטשִׁיג 'תּוֹכְחָה' איז אַ גרױסע מצוּה, אַזױ װי עס שְׁטײט
אין די תּוֹרָה (װיקרא יט, יז): הוֹכַח תּוֹכִיחַ אֶת עַמִּיתְךָ; דאָךּ איז
נִישְׁט יעדער אײנער צוגעפּאַסט צו דעם, אַזױ װי דער
הייליגער תּנא רבי עקיבא האט שוין געזאָגט אין זײן צײט

¹ דאס איז גענוען די לעצטע תּוֹרָה [צנוּאָה] װאס דער הייליגער רבי האט געזאָגט אין זײן לעבן [ראש השנה תקע"א].

דו ביסט נישט פארלוירן

(ערכין ט"ז ע"ב): איך וואונדער זיך אויב עס איז דא איינער אין דעם דור וואס קען זאגן מוסר; און אויב רבי עקיבא האט דאס שוין געזאגט אין זיין דור, איז דאך אונדאי און אונדאי אינעם היינטיגן דור. און אז איינער זאגט יא מוסר פאר אנדערע, דעמאלטס נישט נאר ער העלפט נישט יענעם מיט די מוסר, נאר ער ווארפט אים נאך מער אראפ רחמנא לצלן; ווייל מוסר זאגן איז נישט קיין דרך, און עס איז נישט שייך פארצוהאלטן א מענטש: 'פארנואס' האסטו דאס און דאס געטוהן?! פארנואס? ווייל איך האב א גרויסער יצר הרע וואס ער צופרעכט מיר.

ב.

ווי באקאנט איז דער הייליגער בעל-שם-טוב הקדוש זכותו יגן עלינו געקומען אויף דער וועלט אויסצורייסן די בעלי מוסר און די מגידים, וואס פלעגן ארוםפארן אין די שטעטלעך זאגן שארפע מוסר דרשות מיט א ניגון וכו', און גיט צופראכן דעם עולם: איר וועט ברענען אין א רויטע פייער, געלע פייער, גרינע פייער וכו'. בשעת אידישע

קינדער זענען געווען אזוי צופראכן פון די צרות וואס זיי האבן געליטן פון די גוים ימח שמים, ווען די קאזאקן האבן געהרג'עט אן א שיעור אידן, און גע'גזל'ט און גערויבט פון אידן וואס עס איז זיי נאר געקומען אונטער די האנט וכו', ווידער צווישן די אידן אליין האבן די לומדים בכלל נישט געוואלט קוקן אויף די פשוט'ע מענטשן, בקיצור אידן זענען דעמאלטס געווען בשפל המצב...

און נאך אלעם זענען די מגידים ארום געפארן און נאר געזאגט מוסר פארן עולם, און דעם בעל-שם-הקדוש האט דאס זייער ווי געטוהן, און ער איז דערויף זייער ברוגז געווען, אזוי ווי דער הייליגער תולדות זאגט (תולדות יעקב יוסף פרשת קדושים): שְׁמַעְתִּי מִמּוֹרֵי - אֵיךָ הָאֵב גַּעֲהָעֲרַט פֿון מִיין הֵילִיגֵן רַבִּי'ן דָּער בַּעַל-שֵׁם-הַקָּדוֹשׁ זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, אַז דָּאס וואס דער פֿסוק זאגט (במדבר כא, ו): וַיִּשְׁלַח ה' אֱלֹהֵי אֶת הַנְּחָשִׁים הַשָּׂרָפִים וְגו' - דער אייבערשטער האט געשיקט די ברענעדיגע שלענג וואס זיי האבן געביסן דעם פֿאלק און אפגע'הרג'עט א ריזיגער עולם; דאס גייט ארויף

אויף די מגידים און בעלי מוסר וואס זיי זענען אזוי ווי שלענג וואס בייסן דעם פאלק.

איינס פון די פולע מעשיות איבערדעם איז באקאנט (עין בעל שם טוב על התורה פרשת קדושים), אז דער בעל-שם-הקדוש איז אמאל אנגעקומען אין די שטאט אליק, און ער איז איינגעשטאנען ביי איינער פון די ראשי קהילה, פונקט יענעם שבת איז אויף דארט געווען איינער פון די מגידים, דער בעל-שם-הקדוש האט געדאווענט עקסטער מיט א מנין אין זיין אכסניא, און ער איז נישט געגאנגען אין די גרויסע שול, ווייל ער האט אפילו נישט געוואלט אנקוקן דעם מגיד, אבער דער ראש הקהל - ביי וועם דער בעל-שם-הקדוש איז איינגעשטאנען - האט זיך נישט געקענט איינהאלטן און ער איז געגאנגען צו די דרשה וואס איז פארגעקומען ביי שלש סעודות, אינמיטן האט דער בעל-שם-הקדוש געהערט אז דער בעל-דרשן רעדט שלעכטס און איז מקטרג אויף די אידן, האט עס אים זייער אויפגערעגט און ווי געטוהן, און ער האט געשיקט זיין

מִשְׁרַת, עַר זאל גלייך אהיימרופן דעם ראש הקהל, אינצווישן האט דער מִשְׁרַת אויף פארשפרייט פאר אנדערע, אז דער בעל-שם-הקדוש איז זייער ברוגז אויף דעם מגיד, און אזוי האבן זיך צוביסלעך ארויסגערוקט פונעם גרויסן שוהל איינער נאכן אנדערן, און פארשטייט זיך אז ווען דער מגיד האט דאס באמערקט, האט ער גלייך געענדיגט זיין דרשה.

צומארגענס איז דער בעל-דרשן געקומען געבן שלום פארן בעל-שם-הקדוש, פֿרעגט אים דער בעל-שם-הקדוש: ווער זענט איר? זאגט ער: איך בין דער בעל-דרשן וואס האט דא געכטן אויפגעטרעטן מיט א דרשה! און איך וויל אייך פֿרעגן: פֿארןואס זענט איר אזוי ברוגז אויף מיר? האט דער בעל-שם-הקדוש געגעבן א שפּרינג אויף, בשעת טרערן האבן אנגעהויבן צו פליסן פון זיינע אויגן, און ער רופט זיך אָן: דו וואָגסט זיך צו רעדן שְׁלֵעכְטִס אויף אידן?! וויסן זאלסטו אז ווען א איד געפונט זיך אַגאַנצן טאג אין מאַרק, און פֿאַרנאַכטִס געט ער זיך אַ כאַפּ:

דו ביסט נישט פארלוירן

“גינואלד, באלד קען מען שוין נישט דאווענען מנחה!”
 און ער שטעלט זיך אין א ווינקל דאווענען, אפילו ער
 וויסט נישט וואס ער זאגט, ציטערן די מלאכים און שרפים
 פון זיין דאווענען !!!

דער בעל-שם-הקדוש האט געהאלטן עס איז נישט קיין
 קונץ צו צוברעכן מענטשן, וואס נאכדעם דארף מען זיך
 קענען אויפהייבן, און ווידער אקעגן די תאוות נוצט אויף
 נישט דער וועג, אזוי ווי דער וועלט זאגט: אז מען
 צוברעכט א שטעקן ווערט דערפון צוויי; די זעלבע זאך,
 אז דו צוברעכסט א תאוה ווערט דערפון צוויי תאוות!

דער בעל-שם-הקדוש זכותו יגן עלינו איז געקומען און
 ער האט נאר געגאסן לעכטיגקייט, און מגלה געווען
 מוראדיג אפען דעם באשעפער, וואס דורכדעם ווערט
 שוין ממילא פארברענט אלע קליפות און משחיתים. אזוי
 ווי דער אר"י הקדוש זאגט (פרי עץ חיים שער קריאת שמע שעל
 המטה, פרק ה): ווען א מענטש ציהט אראפ אויף זיך די

לעכטיגקייט פון באשעפער, דעמאלטס פון פיל
לעכטיגקייט ווערט פארברענט אלע משחיתים.²

² דער אר"י הקדוש זאגט דאס אויף ליינען קריאת שמע שעל המטה, אזוי ווי חז"ל זאגן (ברכות ה' ע"א): ווען א איד ליינט 'קריאת שמע שעל המטה' איז דאס אזוי ווי ער האלט אין זיין האנט א שווערד וואס איז שארף אויף ביידע זייטן [אזוי אז צו וועלעכע זייט ער זאל נאר נישט דרייען וועט עס שניידן]. חז"ל זאגן (שם ר' ע"א): ווען א מענטש זאל ווען קענען זעהן וויפיל מילי מיליאנען קליפות ער באשאפט פון זיינע עבירות וואלט ער זיך דערשראקן! ווייל בלויז פון א מחשבה זרה ווערט שוין באשאפט א קליפה, די סייענטסטן רופן עס אן זשערקס [פאצילן], עס איז פארהאנען אזאלעכע פארגרעסערונג גלאז וואס מען קען מיט דעם זעהן וויפיל זשערקס דרייען זיך ארום א מענטש, וואס דאס איז מסופן ווייל איינער קען דאס אריבערכאפן פונעם אנדערן, און דאס זענען די קליפות וואס א מענטש האט געבען באשאפן.

פונדעסטוועגן זאגן חז"ל (שם ה' ע"א), אז ווי נאר מען ליינט 'קריאת-שמע שעל המטה' און מען זאגט 'המפיל', הרגעט מען זיי אלע אויס. בפרט אז מען זאגט די קריאת-שמע פון אריז"ל [עס נעמט אינגאנצן פונעף זעקס מינוט], וואו מען איז זיך מתורדה, און מען זאגט: רבונו של עולם! זיי מיר מוחל אויף אלעם, און אויב איך האב עפעס שלעכטס געטוהן, און פוגם געווען אין די פיר עולמות פון אצילות בריאה יצירה עשיה, זאל אלעס בטל ווערן; דעמאלטס נעמט דער מענטש ארויף אויף זיך אזא מין מוראדיגע לעכט וואס דאס פארברענט אלע קליפות. כאטשיג מיר זעהן דאס נישט, אבער אונזער נשמה זעהט דאס שוין גאנץ גוט!

אבער וואס טוט דער סמ"ך מ"ם? ער ווארפט אריין דעם מענטש אין אזא 'מרה שחורה' פון אלעם וואס איז אים דורך אנאנצן טאג, אז ווען עס קומט צו גיין שלאפן פאלט ער אריין אין בעט מיט א מוראדיגן יאוש אז ער ליינט שוין נישט קיין קריאת-שמע, און

דו ביסט נישט פארלוירן

י

ג.

זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ח):
ווער קען זא מוסר זאגן? דער וואס קען זאגן 'תוכחה' אזוי
ווי משה רבינו! וואס מיר געפונען, אז ווען ער איז
אראפגעקומען פון הימל מיט די לוחות דאס צו געבן פאר
די אידן, און ער האט געזעהן אז די אידן [= ערב רב] האבן
געבען אנגעמאכט דעם ביטערן עגל, ווי זיי האבן גענומען
א פשוט'ען באק [עגל] און אים געמאכט פאר א גאט
רחמנא לצלן, און געטאנצן ארום דעם מיט פויק און טענן,
און געזאגט (שמות לב, ח): אלה אלהיך ישראל וגו' - דאס
איז דער גאט וואס האט אונז ארויסגענומען פון מצרים.³

אויב האט ער אין זיך א טראפעלע יראת שמים, זאגט ער נאך דעם ערשטן פסוק: שמע
ישראל וכו', ברוך שם וכו'. און שלאפט שוין איין, אן אנדערער איז אזוי צובראכן אז ער
לייגט זיך אריין אין בעט מיט די מחשבה: הלואי שטארב איך! בשעת יעצט קען ער
אין אפאר מינוט אלעס פארעכטן

³ חז"ל זאגן (תנחומא כי תשא, כ): ביי די עגל איז געווען די דריי ערנסטע עבירות פון
עבודה זרה, גילוי עריות, שפיכות דמים. און משה רבינו האט דערפון געהאט מורא'דיגע

זאגן חז"ל (שבת פח ע"ב): עלובה כלה מזנה בתוך חופתה; דאס איז דאך די גרעסטע בזיון, אז מען שטייט שוין אונטער די חופה, פלוצלינג כאפט זיך די כלה ארויס און זי אנטלויפט, וואס זאל יעצט דער חתן טוהן פאר גרויס בושה?!

די זעלבע זאך האט מען געטוהן ביי 'קבלת התורה', משה רבינו האלט שוין ביים אראפברענגען די תורה, פלוצלינג לויפט מען ארועק און מען נעמט זיך אן עגל אנשטאטס די הייליגע תורה פון משה רבינו, וואלט דאך משה רבינו די ערשטע זאך געדארפט מאכן א געוואלד און פארהאלטן די אידן: אזא זאך צו טוהן?⁴ ביז דערנוייל האט

צער, ווייל די גאנצע זאך איז געווען א מוראדיגער פגם אין 'אמונת חכמים', אזוי ווי זיי האבן געזאגט (שמות לב, א): לאמיר מאכן אן אפגאט ווייל מיר ווייסן נישט וואס איז געשעהן מיט דעם מענטש משה; דערפאר האט משה רבינו גלייך אראפגענוארפן די לוחות און דאס צובראכן.

⁴ ווייל צוליב דעם האט דער אייבערשטער געזאגט (שמות לב, לד): וכיום פקדי פקדתי; אזוי ווי חז"ל זאגן אויף דעם (סנהדרין קב ע"א), אז אלעס וואס מען ליידיט משך אלע דורות איז פונעם 'חטא העגל'.

דו בִּיסְט נישט פֿארלוירן

מ'ש'ה רבנו די ערשטע זאך זיי געזאגט (שבת שם): עדיין חביבותא היא גבן - דער אייבערשטער האט אויז נאך אלץ ליב! און ווי נאר די אידן האבן דאס געהערט, האבן זיי אלע תשובה געטוהן פון גרויס ליבשאפט צום באשעפער.

ד.

דאס איז דער לימוד פונעם הייליגן רבי'ן, וואס ער האט געשריגן מיטן גאנצן כח און פון טיפן הארצן (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן עח): "געוואלד! זייט אייך נישט מייאש! עס איז נישט דא אזא זאך ווי יאוש!" וואס אין די ווערטער ליגט מורא'דיגע סודות, אז אפילו ווען עס זעהט אויס פאר א מענטש אז אלעס איז שוין געענדיגט און דערנאך, דאך טאר מען זיך נישט מייאש זיין! אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט אויך (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן קיב): אם אתה מאמין שייכולים לקלקל תאמין שייכולים לתקן - אויב גלייבסטו אז מען קען קאליע מאכן, זאלסטו אויך גלייבן אז מען קען אלעס פאררעכטן; ווייל אז דו האלטסט אז דו האסט געטוהן עפעס שלעכטס, איז דאך א קלארע סימן אז דו האסט

אַמונה, דערפֿאַר זאלסטו האָבן די זעלבע אַמונה, און גלייבן אז מען קען דאס פֿאַררעכטן.

דאס האט מ'זעה רבנו אריינגעברענגט אין אידישע קינדער: מען זאל זיך נישט מייאש זיין! ווייל דאס איז א יסוד אין אידישקייט, און דאס האט דער הייליגער רבי נאכאמאל ממשיך געווען אויף די וועלט, אזוי ווי עס שטייט אין זהר הקדוש (משפטים, קכ ע"א): אויפן פסוק (קהלת א, ט), 'מ'ה ש'היה הוא ש'היה'; אז דאס איז ראשי תיבות 'מ'שה'. ווייל מ'זעה רבנו קומט שטענדיג אראפ נאכאמאל צו די גרויסע מענטשן, וואס זיי זענען די אמת'ע מנהיגי הדור (עיינ שער הפסוקים ויחי; לקוטי תורה ואתחנן).

.ה.

דערפֿאַר קען נאר זאגן מוסר איינער וואס קען זאגן מוסר אזוי ווי מ'זעה רבנו, אריינצוברענגען אין א צווייטן א יסקייט און א ליבשאפט צום באשעפער, און אים ווייזן אז ער איז א שטיק 'רוחניות', ווייל יעדע נשמה איז א 'חלק אלקי ממעל' - א שטיק באשעפער, נאר מען קען דאס נישט

דו ביסט נישט פארלוירן

זעהן, פונקט אזוי ווי מען קען נישט זעהן דעם באשעפער (ברכות דף י ע"א). אבער דאך קען מען דורך דעם דרויסענדיגן גוף אויך זעהן און פארשטיין אז עס געפונט זיך רוחניות אינעם מענטש, און אז איינער באנועגט זיך אין אים, און עס איז נישט סתם א 'דאמי'.

דערפאר זאגן חז"ל (נדה דף לא ע"א): **שְׁלֹשָׁה שׁוֹתֵפִין יֵשׁ בְּאָדָם וְכוּ' – עַס אִיז דָּא דְרִי שׁוֹתֵפִים אִין יַעֲדַע מְעַנְטֵשׁ:** דער באשעפער, די טאטע און די מאמע; און ווען עס קומט די צייט און דער באשעפער נעמט אנוועק זיין חלק, זאגט ער פאר די טאטע מאמע, יעצט נעמט אייך אייער חלק און פארעט זיך דערמיט; און זיי קענען גארנישט טוהן נאר אים באערדיגן. ווייל אין די גאנצע בריאה איז דא דער באשעפער, נאר קיינער שפירט עס נישט און זעהט עס נישט.

דער בעל-שם-הקדוש זכותו יגן עלינו האט געזאגט (בעל שם טוב על התורה, פרשת בראשית אותיות מח-נב): **בְּגִשְׁמִיּוֹת זְעָהֵט מְעַן וְוַעֲן אַ פֶּאכְמָאן הָאט גְעמַאכְט אַ טַאפּ אָדער אַן**

דו ביסט נישט פארלוירן

טו

אנדערע פלי, דעמאלטס איינמאל אז ער האט דאס געענדיגט און עס איז שוין פערטיג, האט דער פלי שוין גארנישט מער מיטן 'בעל-מלאכה', אבער ביים באשעפער איז נישט אזוי, נאר פון ווען ער האט באשאפן די וועלט האלט ער דאס אן, און ער איז דאס מחיה ומהוה יעדע מינוט און יעדע רגע פון פריש.

דאס שטייט אין פסוק (תהלים קיט, פט): לעולם ה' דברך נצב בשמים; די צען מאמרות וואס דער אייבערשטער האט געזאגט בשעת ער האט באשאפן די וועלט, ליגט שטענדיג אין די בריאה, למשל דער דיבור וואס דער באשעפער האט געזאגט (בראשית א, ג): יהי אור - עס זאל זיין לעכטיג. פביכול די אותיות וואס איז ארויס פונעם אייבערשטען, דאס לעבט אויף יעדע רגע פון פריש די זאך פון לעכטיגקייט, ווייל אן דעם אייבערשטן איז נישט דא קיין

דו ביסט נישט פארלוירן

וועלט, און אז דער אייבערשטער נעמט ארויס חלילה וחס די חיות דערפון ווערט אלעס גלייך אינגאנצן אויס.⁵

⁵ עס שטייט (תהלים קד, לב): המביט לארץ ותרעד; אמאל וויל דער אייבערשטער א שאקל געבן די וועלט ווערט א ערד ציטערניש רחמנא לצלן, און אין געצייקטע סעקונדעס פאלן איין מעכטיגע בנינים און אן א שיעור מענטשן ווערן געהרגעט, אדער אמאל איז דא אויף א פלאץ הפקרות און גרויס ניאוף, געט דער אייבערשטער פביכול א קוק דארט, און מיליאנען מענטשן ווערן פלוצלינג אנגעשטעקט מיט מחלות, און אזוי מיט נאך ביישפילן, ווייל דער אייבערשטער וויל ווייזן אז די וועלט איז נישט הפקר!

דערפאר ווען מען הערט נאר אדער מען ליינט אין די נייעס אז עס האט פאסירט עפעס אן אומגליק חלילה ועס זאל מער נישט פארקומען, אפילו אין יענע עק וועלט ביי אלע וויסטענישען, צו איז דאס ביי די ווייטע כינעזער גוים, אדער א צינאמי ביי די יאפאנעזער וכ' וכ', דארף מען גלייך וויסן, אז דער אייבערשטער שיקט דאס ספעציעל צו דערנוועקן דעם מענטש אז ער זאל תשובה טוהן, און ער זאל זיך אכטונג געבן, ווייל דאס קען ביי אים אויף פאסירן! דער אייבערשטער איז פביכול דא אין די גאנצע בריאה, און גארנישט פאסירט נישט סתם, נאר יעדע זאך אין די בריאה איז אויסגערעכענט פון באשעפער אליין מיט א מוראדיגן חשבון.

למשל די זון וואס געט ארויס שטראלן און ליכטיגקייט פאר די גאנצע וועלט, איז ווייט פון אונזער וועלט מילי מיליאנען מייל, ווייל אז עס וואלט ווען געווען גענטער וואלט מען געקענט פארברענט ווערן רחמנא לצלן פון איר היץ. אדער פארקערט אויב עס וואלט געווען העכער וואלט מען געקענט געפרוירען ווערן פון קעלט, און דער אייבערשטער רעכנט דאס אלעס אויס מיט א פונקטליכן חשבון, און די זון איז אויף נאר א באדינער פונעם אייבערשטען, די זעלבע זאך איז די גאנצע בריאה וואס מיר זעהן א שטיק ירוחניות אלקות.

און דער תכלית פון די גאנצע בריאה איז נאר פדי מען זאל אנערקענען דעם אייבערשטן, און שטענדיג טראכטן 'מלא כל הארץ כבודו'! נאר דער באשעפער איז דא, און אויסער אים איז גארנישט דא, דאס דארף זיין דער גאנצער מח פונעם מענטש, ממילא פארשטייט זיך אליין אז פון וואס דער מענטש טראכט פון דעם רעדט ער, און פון וואס ער רעדט דאס טוט ער, דערפאר דארף מען שטענדיג נאכאמאל און נאכאמאל רעדן פונעם אייבערשטן, אז עס איז דא א בורא כל עולמים וואס נאר ער איז דא און אויסער אים איז גארנישט דא, און וואס מער מען רעדט פונעם אייבערשטן אלץ מער ווערט פארברענט די אלע קליפות וואס נעמען ארום און פארדעקן דעם אייבערשטן.

.1

מען זעהט אז יעדע פרוכט האט א שאלאכטס [קליפה] ארום איר, אבער דער עיקר איז די פרי אליין פון וואס מען עסט, און דאס איז נאר א שאלאכטן ארום און ארום צו היטן די פרי, ווייל אויב נישט וואלטן אלע מיני שרצים

דו ביסט נישט פארלוירן

רחמנא לצלן געקראכן אויף די פרי און מען וואלט דאס נישט געקענט עסן, די זעלבע זאך די גאנצע וועלט איז נאר דער באשעפער, נאר וויבאלד עס איז ארוםגענומען מיט א קליפה [שאלאכטן] וואס פארדעקט דעם אייבערשטן, וועגן דעם זעהט נישט יעדער גלייך דעם באשעפער, ער זעהט פריער די קליפה פון אינדרויסן.

פון דעם קומט אלע מיני מחשבות וואס א מענטש האט, איינער טראכט שטענדיג פון 'געלט', ווי איה וועל מאכן געלט, און נאכאמאל געלט, און נאכאמאל געלט; א אנדערער טראכט שטענדיג פון 'ניאוף' רחמנא לצלן, וואס דאס איז פשוט א מחלה, אזוי ווי מען זעהט היינט מיט די אלע פלי-משחית וואס איז דא, אז א מענטש קוקט און קוקט און קען נישט פערטיג ווערן, האסט דאך דאס שוין גענוג געקוקט?! נאכדעם איז דא 'תאוות אכילה', א מענטש ווערט משוגע פאר עסן.

דער הייליגער רבי זאגט (חיי מוהר"ן סימן תקטו): 'תאוות אכילה' הייסט, ווען מען עסט שנעל און געכאפטערהייט

אזוי ווי א 'זולל וסובא'! מען דארף זיך צוגעוואוינען צו
 עסן רואיג, מיט ישוב הדעת און דרף ארץ, אזוי ווי מען
 וואלט געגעסן מיט 'דרף ארץ' ווען א גרויסע חשוכ'ער
 מענטש זיצט ביים טיש; דאס מיינט אז מען צוברעכט
 תאוות אכילה.⁶

⁶ איך בין אמאל געווען ביי א שמחה וואו איינער פון אנשי שלומינו איז דארט געווען,
 און זעהענדיג ווי מענטשן פאלן אזוי ארויף אויפן טעלער עסן, האט ער געזאגט: וואס
 איז דא, א יריד אין טעלער?!

דא אין אמעריקא זעהט זיך עס שטארק ארויס, למשל ביי א חתונה וואו מען גרייט אן
 אין די זייט אן עקסטרע טיש פון אלע פארשידענע באטעמטע עסן, קען מען זעהן ווי
 א מענטש פילט זיך אן א טעלער פון אלע סארטן, און שוין גייענדיג מיטן טעלער אין
 די הענט כאפט ער אריין אין מויל און ער עסט, [עס איז אים א שאד צו ווארען פון דארט
 ביז צו זיין פלאץ ביים טיש...] ממש ווי א זולל וסובא! ווילסט עסן? געזונטערהייט,
 נעם וויפיל דו דארפסט און גיי צום טיש און עס געהעריג, א מענטש קען אויפגעסן דעם
 גאנצן 'שור הבר' און קיינער וועט אפילו נישט וויסן! ווייל ער עסט עס רואיג און
 געלאסן.

איך האב אמאל געהאט א דריינער וואס ער פלעגט מיר נעמען צום דרוקער יעדן טאג,
 [אגב, דאס איז געווען ווען איר אלע זענט נאכנישט געבוירן געווארן, ברויך השם איך
 האב שוין דעמאלטס געדרוקט דעם הייליגן רבינ'ס ספרים, און עס איז אויף מיר איבער
 געגאנגען וואס עס איז איבער געגאנגען, איך האב געדרוקט דעמאלטס די ספרים ביי
 דריי דרוקערס מיט צוויי בינדערס, און איך בין שולדיג געווען גוזמות מיט געלט, אבער

דו ביסט נישט פארלוירן

איך בין געקומען יעדן טאג צופארן, און זיי צוטיילט פון די געלט וואס איך האב געשאפט, אפילו א קלייניקייט, צוואנציג, פונעף און צוואנציג, פופציג, און דער מדפיס איז געווען דערויף אזוי פרייליך אז ער האט מיר נאך אנגעשריגן: פארנואס ברענגסטו מיר נישט נאך ארבעט? שטעלט אייך פאר: איך בין אים שוילדיג 'ניינציג טויזענט דאלער' אזוי ווי היינט ציין הונדערט טויזענט דאלער! און ער וויל נאר איך זאל דרוקען נאך].

דער דריינער איז געווען א דיקער מענטש, וואס איז געווען רחמנא לצלן קראנק פאר עסן, אז ווען ער האט געזעהן עסן האט ער פארגעסן אז עס איז דא א וועלט, און בשעת איך בין געזיצן אין אפיס און פארהאנדעלט מיטן בעל המדפיס, פלעגט ער צו גיין צום פרידזשידער, און ארויסנעמען אלע עסן וואס ער האט דארט געטראפן, און זיך געוואשן און זיך אנוועק געזעצט עסן, נאכדעם האט ער מיר געזאגט: די רבי האט מיר צוגעשטעלט א סעודה! עס האבן דארט געארבעט דרייסיג פערציג יונגעלייט פון אכט אזוייגער צופרי ביז זעקס נאכמיטאג, פלעגן זיי מיטברענגן א זעקל עסן [לאנטש בעג], און ווען זיי האבן באמערקט איינמאל און צוויי מאל נאך די ארבעט, אז עס פעלט זיי זייער בעג עסן. זענען זיי דערגאנגען וואס עס קומט דא פאר, אז דער איד ליידיגט אויס אלע פעקלעך מיט עסן, און ער מאכט זיך א ריזיגע סעודה, איינמאל ווען איך זיין אזוי אין אפיס, לויפן פלוצלינג אריין אלע ארבעטערס מיט טענות און געשריי: וואס טוט איר מיט אונז, דער דריינער איז ממש אזוי ווי א היישעריק ער עסט אפ אלעס וואס ער טרעפט! האב איך געזעהן דעמאלטס וואס הייסט תצנת אכילה.

דו ביסט נישט פארלוירן

כא

.ז

אונדאי דארף א מענטש עסן, פשוט כדי ער זאל האבן כח צו דינען דעם באשעפער⁷, נאך מער פון דעם זאגט דער הייליגער בעל-שם-טוב זכותו יגן עלינו (עיין בעל שם טוב על התורה פרשת יתרו, אות כו), אז יעדע עסן וואס מען געט פאר א מענטש האט מען דאס פון הימל צוגעפירט פאר אים; פאר וואס האט מען מיר געגעבן פונקט די עסן? נאר דא דארף איה פאררעכטן עפעס א נשמה! מיט דעם טייטשט דער בעל-שם-הקדוש דעם פסוק (תהלים קז, ה): רעבים גם צמאים נפשם בהם תתעטף; אז א מענטש ווערט פלוצלינג הונגעריג אדער דארשטיג, און ער מוז עפעס עסן אדער טרונקן איז דאס מן השמים, ווייל ער דארף דא פאררעכטן עפעס א נשמה וואס איז פארהאן פונקט אין די עסן אדער טרונקן.

⁷ אמאל איז דא א מענטש וואס ער איז זוכה און ער האט שוין אינזין העכערע מחשבות ווען ער עסט, אבער בפשטות עסט מען אז מען זאל האבן כח צו דינען דעם באשעפער.

דו ביסט נישט פארלוירן

וועגן דעם ווען א מענטש לייגט אריין אין זיין מזח נאר דעם באשעפער, און ער ווייסט אז דער באשעפער איז שטענדיג דא, פירט זיך שוין ביי אים אלעס גאר אנדערש, און אז ער דארף עסן, זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סב): **לעת האכל גשי ה' - בשעתין עסן ווערט א 'יחוד' צווישן קודשא-בריך-הוא ושכינתיה**; ווייל אז א מענטש טראכט, אז אין די עסן איז דא דער באשעפער, און ער מאכט א ברכה, און עסט לאנגזאם, ווערט ער ביים עסן דוקא זייער צוגעקלעבט צום אייבערשטן.

ח.

די זעלבע זאך איז אויך מיט געלט, אונדאי דארף מען האבן געלט, אבער דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן א): דאס ברומען פון א אייזל איז אקעגן 'תאוות ממון' (ע"י ברכות דף ג ע"א); ווייל ביי א אייזל זעהט מען ווי ער מאכט זיינע געברויכן אויפן גאס אן קיין בושא, אזוי אויך א מענטש ווען עס קומט צו געלט ווערט ער משוגע אינגאנצן, און ער וועט פאר דיר טוהן וואס דו ווילסט,

אפילו זאכן וואס איז פשוט א בושא, און עס האט נישט קיין שום זינען.

דערפאר זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן יא): אפילו איינער דארף ארבעטן, אבער אויב איז ער זוכה צו א ריינעם מח און צו תיקון הברית, און ער ווייסט אז אלעס איז דער אייבערשטער, דעמאלטס איז די ארבעט ביי אים לעכטיגקייטן, אזוי ווי די 'ל"ט מלאכת המשפן' וואס דארט האט מען אויף געארבעט צאמצושטעלן די משפן, אבער אז ער ווייסט דאס נישט, איז ביי אים די ארבעט 'ל"ט מלקות'.

דאס קען מען זעהן בחוש ביי מענטשן וואס עס האט זיך זיי אזוי געפירט פון הימל אז זיי מוזן ארבעטן, ווי איינער איז שטענדיג צופראכן און צוקלאפט: וואס טוה איך דא? פארנוואס דארף איך דא ארבעטן? און ער פילט זיך אנגעשמיסן מיט ל"ט מלקות. נאכדעם איז דא איינער וואס איז מלא שמחה: ברוך השם איך קען דא אויך טרעפן דעם באשעפער! אז איך טרעף נאך א איד רעד איך מיט

דו ביסט נישט פארלוירן

אים פון באשעפער. ווייל אז מען פארלירט זיך נישט, ווערט פון די ארבעט די ל"ט מלאכות וואס זענען געווען ביים משכן.

דערפאר איז כדאי צו האבן אן ארבעט וואס די מויל זאל בלייבן פריי, אזוי קען מען שטענדיג רעדן צום באשעפער, אדער אפילו איינער וואס איז א מלמד, און ער דארף נוצן די מויל, רעדט ער דאך מיט די קינדער פון באשעפער, און אז איינער האט א סטאר, ווען עס קומט אריין א מענטש, געב אים א שמייכל און זאג אים א גוט ווארט, האסטו געטוהן די גרעסטע מצוה.

עס איז אמאל געווען א שוסטער, ווי דער סדר פלעגט צו זיין דעמאלטס, פלעגן זיך דארט אריינזעצן אלטע מענטשן וכו', אויסווארטן און קוקן ווי אזוי דער שוסטער קלאפט מיט די נעגלעך, אבער ער איז געווען א פרייליכער איד, האט ער געמאכט ווערטלעך און משמח געווען יעדן וואס איז אריינגעקומען.

אזוי אויף יעדער מענטש וואס מוז שטיין אין סטאר אכט - צען שעה, קען ער יעדן וואס קומט אריין אויפנעמען מיט א פרייליך פנים און פֿרעגן: וואס מאכט איר ר' משה? יענער וועט שוין ענטפערן: פֿרעגט נישט, איך האב יעצט אזא פֿראבלעם! זאג אים: משה! מאכט אייך נישט נאריש, עס וועט אריבערגיין, אלעס וועט זיך איבערדרייען צום גוטן. מיט די פֿאר ווערטער, אדער דאס גלייכן, האסטו אים מחזק געווען און אויפגעלעבט און מקיים געווען א מצוה, אזוי ווי די גמרא פֿארציילט (ברכות יז ע"א): רבן יוחנן בן זכאי האט שטענדיג מקדים געווען שלום אפילו פֿאר א גוי אין מארק!

ט.

נאכדעם 'תאנות ניאוף' וואס א מענטש איז משוגע דערויף רחמנא לצלן, אזוי ווי עס שטייט אין די תוכחה (דברים כח, לד): והיית משגע ממראה עיניך אשר תראה; א מענטש האט פֿארלוירן דעם שכל ממילא קוקט ער אויף יעדע פֿרוי, וואס דאס פֿארדעקט אים נאך מער די שכל, ביז

דו בײַסט נישט פֿאַרלוירן

ער פֿאַרְגֶעסֶט רַחֲמָנָא לְצַלָן אײַנגאַנצן אַז עס איז דא אַ באַשעפֿער אויף די וועלט.

אַבער אַז אַ מענטש האט חתונה געהאט, און ער פֿירט זיך אויף אין שטוב אַזוי ווי מען דאַרף, מיט ליבשאפט, און ער ווייסט אַז דא איז דער באַשעפֿער, האט ער אַ ריינעם מז, דערפֿאַר האט דער הייליגער רבי זייער מקפיד געווען אויף 'שְׁלוֹם בַּיִת', און ער האט געזאָגט (שיחות הַר"ן סימן רסג): דער סמ"ך מ"ם טוט אַלע פֿעולות אין דער וועלט אַז אַ אידִישע שטוב זאל ווערן צופֿראַכן, און עס זאל נישט זיין דאַרט קיין שְׁלוֹם בַּיִת, וואס אַזוי אַרום כאַפט ער אַרײַן דעם יונגערמאַן אין זיין נעץ; ווייל אַז מען ווייסט נישט ווי אַזוי זיך אומצוגיין מיט אַ ווייב באַצאַלט מען דערפֿאַר טייער.

אַבער אַז אַ איד האט אַמונה אין באַשעפֿער, האט ער אַן אַנדערע סאַרט 'שְׁלוֹם בַּיִת', ער ווייסט אַז ער דאַרף זייער טייער האַלטן און מַכְבֵּד זיין די ווייב, איר מַחֲזֵק זיין און אויפֿהייבן (עײַן שם סימן רסד), און איר שְׁטענדיג געבן די

דו ביסט נישט פארלוירן

כז

גרעסטע פֿבוֹד (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רב). דערפאר דארף א יונגערמאן גוט וויסן די ערשטע זאך, זיך אפצוגעבן מיט די ווייב, און אנשטאטס צו פלוישן אזויפיל צייט מיט איינעם וואס ער דארף צו הייסן דיין חבר, וואס נאך א שטיקל צייט וועט ער דיך געבן אזא שטויס אוועק, און פאר די ווייב זאגסטו: נו נו! [פאלו ער איז יעצט זייער פארנומען, אדער ער האלט יעצט אינמיטן דאווענען אדער לערנען...], זאלסטו ענדערש פאר דיין חבר זאגן: נו נו! און מיט דיין ווייב זאלסטו זיך אפגעבן, און רעדן מיט איר!

און דאס וואס חז"ל זאגן (אבות א, ה): אל תרבה שיחה עם האשה וכו'. מיינט צו זאגן דו זאלסט נישט רעדן ווערטער וואס מען דארף נישט רעדן, זאלסט איר נישט סעקירן אויף יעדע זאך: פארוואס האסטו נישט אויפגעקערט די שטוב? פארוואס האסטו נישט געטוהן דאס און דאס וכו'?! אבער גוטע ווערטער איר אויפצוהייבן איז די גרעסטע מצוה צו רעדן מיט איר. די

דו ביסט נישט פארלוירן

גמרא זאגט (עירובין דף ק ע"ב): אפילו מיר וואלטן נישט געהאט די תורה, וואלטן מיר זיך געקענט אויסלערנען 'ש'לום בית' פון א האן [תרגול], ווי אזוי ער בעט איבער די היין, און ער זאגט איר צו: איך וועל דיר קויפן א שיינע קלייד! די זעלבע זאך, זאג איר צו שיינע גוטע זאכן, אזוי לעבט מען מיט ליבשאפט און שלום, און אז מען האט שלום בית איז שוין דער מח ריין, ווייל עס אינטערעסירט שוין נישט צו קוקן אין גאס אויף אנדערע פרויען⁸.

דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה האט אמאל געזאגט: אויף די זאכן וואס איז נוגע צווישן מאן און ווייב,

⁸ דערפאר ווען א בחור איז זוכה און ער האט גלייך תתונה מיט די ריכטיגע הקדמות צו לעבן מיט ליבשאפט און שלום, הייבט זיך אן זיין לעבן גאר אנדערש און ער ווערט אפגעהיטן פון אלעם שלעכטס, אבער אז מען האט אנגעהויבן דאס לעבן פארקרוםט איז שוין אסאך שווערער נאכדעם צוריק צו דרייען, אזוי ווי מען זעהט ביי א פייער ווען עס ברענט שוין אינדויסקן, איז שוין זייער שווער דאס צו פארלעשן, [קודם ביי די גוי'אישע פייער לעשער קומען אן איז שוין א האלבע הויז פארברענט], און על-פי-רוב שטעלט זיך שוין קיינער נישט איין דעמאלטס אריינצוגיין אינעם פייער צו ראטעווען מענטשן.

וואלט איך געדארפט שרייבן נאכאמאל אזויפיל בענדער
'ליקוטי הלכות'; ווייל דאס איז א גאנצער טיפער לימוד
ווי אזוי זיך אומצוגיין אינעם צוזאמלעבן.

. י

קומט אויס אז דער תכלית פון די גאנצע בריאה איז צו
מכיר זיין דעם בורא פל עולמים ביי יעדן פרט, און אין דער
גאנצער מח פון א מענטש זאל נאר זיין דער באשעפער,
פאר אזא מענטש קען גארנישט פאסירן, וועגן דעם
ברענגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לו; כט):
דעם זהר הקדוש (קדושים דף פד ע"א), אז ווען רבי שמעון בר
יוחאי איז געגאנגען אויפן גאס באגלייט מיט די תלמידים,
און עס זענען אקעגן געקומען שיינע פרויען, האט ער זיך
אנגערופן צו די תלמידים, און געזאגט דעם פסוק (ויקרא יט,
ד): אל תפנו אל האלילים! געט אכטונג, און מאכט נישט
פון זיי קיין אפגאט; ווייל די מינוט וואס דו מאכסט א

דו ביסט נישט פארלוירן

מציאות פון פרויען האסטו זיי דעמאלטס געמאכט פאר א
עבודה זרה⁹.

זאגט דער הייליגער רבי (שם סימן לו): וואס איז טאקע די
עצה ניצול צו ווערן נישט צו טראכטן פון פרעמדע פרויען
און פון אלע גיאורף? ! דורכדעם וואס א איד זאגט די צוויי
פסוקים פון קריאת שמע: שמע ישראל וכו' (דברים ו, ד), און
ברוך שם וכו', פארברענט ער די אלע קליפות, בפרט אויב
וויינט ער ווען ער זאגט עס, ווערט ער פון אלעם
געראטעוועט.

דער הייליגער רבי נתן איז דאס מסביר (לקוטי הלכות קריאת
שמע הלכה ה, אותיות ד-ה), אז ביי די צוויי פסוקים איז מען
מגלה די אמונה, וועגן דעם איז דאס אזוי מסוגל, ווייל ווען

⁹ די זעלבע זאך איז אויך מיט געלט, די מינוט וואס דו מאכסט א מציאות פון געלט איז
דאס פשוט עבודה זרה! אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר"ן חלק א, סימן
כג): "אלע עבודה זרה'ס ליגט אין געלט", ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים קטו, ד):
עצביהם כסף וזהב. אזוי אויך אז דו מאכסט א מציאות פון עסן איז דאס ווייטער עבודה
זרה.

א איד נעמט אין זיך אריין די אמונה, אז נאר דער באשעפער איז דא און אויסער אים איז גארנישט דא, דעמאלטס קען ער גיין אויפן גאס און ער זעהט גארנישט נאר דעם באשעפער! אבער אז נישט איז דא א קליפה וואס דאס פארדעקט און הרגעט אלעס אפ¹⁰.

¹⁰ דערפאר דארף מען זיין א שוטה מקנא צו זיין א צנווייטן: קוק, ער האט אזא ווייב! ער האט געלט! ער האט אזויפיל עסן! דאס ביסטו מקנא? זיי מקנא אן ערליכן איד וואס ער דרייט זיך דא אויף די וועלט און ער שפירט נאר דעם אייבערשטן, נאר אלקות! ווי באקאנט האט אין די הארץ פונעם הייליגן רבי הערשעלע זידיטשבער בעל עטרת צבי זכותו יגן עלינו וימא דהילולא שלו י"א תמוז] אזוי געברענגט דעם אייבערשטענס ליכטיגקייט און 'קדושת השבת', אז שוין פון 'ליל ששי' האט ער נישט דערקענט קיין מענטשן, דאס איז א תאנה צוקומען צו דעם, דאס איז מקנא צו זיין! פארנואס זאל איד נישט אויף קענען זיין ווי רבי שמעון בר יוחאי ווי דער אר"י הקדוש, שטענדיג שפירן די לעכטיגקייט פונעם אייבערשטן? ! אזוי ווי דער הייליגער רבי נתן זכרונו לברכה האט אמאל געזאגט: רבי שמעון בר יוחאי און דער אר"י הקדוש און אלע גרויסע צדיקים, זענען דאך אויך געבוירן געווארן פון עלטערן 'בשר ודם', און זיי זענען אויך געווען א קליין יונגל אין חדר, און אזוי ווייטער, דאך קוק וואס זיי זענען אויסגעוואקסן! ווייל באמת קען יעדער איד אנקומען צו דעם, אזוי ווי דער הייליגער רבי איז מסביר (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כא): אז א מענטש רייניגט זיך אויס די אויגן, אויערן, מויל, נאז, וואס די פיר זאכן זענען באהאפטן צום מוץ, און ער באקומט א ריינעם מוץ, איז דער גאנצער מענטש אן אנדערער מענטש, ווייל אלעס גייט לויטן מוץ, אין פון וואס

דו ביסט נישט פארלוירן

יא.

זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ח):
 וויבאלד יעדע איד האט א נשמה וואס איז צוגעבינדן צו די
 עולמות עליונים, דארף מען זייער אכטונג געבן אים נאר
 מחזק צו זיין, וואס דורכדעם האב איך אים צוריק
 צוגעבינדן צום באשעפער, אבער אז איך זאג אים מוסר
 האב איך אים אפגעשניטן פון אויבן, ווייל גענוג וואס דער
 מענטש פאר זיך אליין טראכט שוין: איך בין גארנישט
 ווערד! איך בין אזא מגושמ'דיגער מענטש! איך האב שוין
 געטוהן אזאלעכע שמוץ! און אז דו זאגסט אים נאך אויך
 צו מוסר, אז ער איז גארנישט ווערד, לאזט ער טאקע אלעס
 אפ.

דער מענטש טראכט דאךט איז דער גאנצער מענטש, ממילא אז זיין מח איז ריין, רעדט
 ער שוין - זעהט ער שוין - און הערט ער שוין - נאר דעם באשעפער, און דער גאנץ לעבן
 גייט שוין אנדערש.

ווייל פון וואו קומט דאס אז אזויפיל אידישע קינדער זענען אוועקגעפאלן? ! נאר פון פאלשע מנהיגים וואס ווייסן נישט ווי אזוי צו רעדן און ווי אזוי צו פירן דעם פאלק, וואס דאס איז געווען דער חטא העגל אז מען האט גענומען א 'באק' און געטאנצן ארום אים¹¹.

זאגט דער הייליגער רבי (שם): "א מנהיג הייסט ווער עס קען מיר ארויסנעמען פון אלע דמיונות אין מיר אריינברענגען דעם ריינעם קלארן אמונה אין באשעפער ביז איה זאל יעדע זאך רעדן צום באשעפער"; אבער מען דארף אסאך זוכן און אסאך בעטן דעם אייבערשטן צו

¹¹ בשעת דו קענסט דאך זעהן אפען, וואס האסטו פון אים? ער האט דיך דען צוריקגעברענגט צום באשעפער? ער האט געמאכט אז דו זאלסט כאטש יעדן טאג לערנען חומש רש"י מיטן תרגום, אזוי אז ביז פרייטיג זאלסטו דאס ענדיגן (עיני שולחן ערוך אורח חיים סימן רפה, סעיף ג)? האט ער דיר געמאכט לערנען יעדן טאג כאטש איין פּרק משניות? דו זאלסט אמאל ענדיגן שישה סדרי משנה? דו זאלסט ענדיגן ש"ס? אויב יא, איז ער אן אמתער מנהיג, און דו זאלסט זיך צו אים צוקלעבן, אבער אויב נישט, און דו האסט גארנישט פון אים, איז דאס דאך סתם א עגל [באק] וואס מען טאנצט ארום דעם, און מען מאכט לעמפעלעך וכו', און מען קריגט זיך נאך ארום איבערדעם: מיין עגל איז אסאך גרעסער ווי דיין עגל וכו'...

דו ביסט נישט פארלוירן

טָרעפֿן דעם אַמֶת'ן מְנַהֵג וואס קען מיר אינגאנצן אויסקלארן די אַמוּנָה, און מיך צוריק קערן צום אייבערשטן אז איך זאל שוין שטענדיג נאר תּפֿלָה טוהן; אָבער דאס איז די העכסטע שְׁלִימוּת, וואס נאר מְשִׁיחַ צִדְקָנוּ וועט דאס אריינברענגען אין די גאַנצע וועלט, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוה"ר'ן חלק א, סימן ב): "מְשִׁיחַ וועט איינעמען די וועלט דורכדעם וואס ער וועט אויפמאכן יעדענס מויל ער זאל אָנהייבן צו רעדן צום באַשעפֿער!" ווייל די שווערד פון מְשִׁיחַ איז תּפֿלָה.

אזוי אויך זאָגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוה"ר'ן חלק ב, סימן פג): פֿאַרן וואס הייסט ער 'מְשִׁיחַ'? ווייל דאס איז די לְשׁוֹן פֿון: מְשִׁיחַ אַלְמִים - ער מאַכט רעדן אַלע שְׁטִימֶע, וואס האָבן ביז יעצט נישט גערעדט צום אייבערשטן, און זיי זענען געווען אזוי ווי שְׁטִים.

מיט דעם טייטשט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוה"ר'ן חלק א, סימן ס, אות ח), דאס וואס די מְשִׁיחַ זאָגט (עײַן תּרומות פֿרק א, ב): סְתָם חֲרַשׁ אֵינוּ שׁוֹמֵעַ וְאֵינוּ מְדַבֵּר; אז איינער איז אַ

טויבער און ער הערט נישט דעם קול פונעם צדיק, קען ער נישט רעדן צום באשעפער. דאס איז אויף וואס דער פסוק זאגט (תהלים יט, ד): אין אומר ואין דברים בלי נשמע קולם; פארן וואס רעדט נישט א מענטש צום באשעפער, און ער האט נישט קיין דיבורים צום באשעפער? ווייל ער הערט נישט די קול פונעם צדיק.

באמת אויב איינער מאכט ליצנות פון רעדן צום אייבערשטן, און ער זאגט: געב א קוק ער רעדט צום וואנט! איז דאס כפירות און אפיקורסות!!! ווייל דער באשעפער איז דא, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר"ן חלק א, סימנים סב; קנה): "באמת אויב א מענטש וואלט געהאט א קלארע אמונה אז דער באשעפער איז דא, וואלט ער שטענדיג גערעדט צו אים, נאר ווייל די אמונה איז נאכנישט קלאר ביי אים לאזט ער זיך נאך פון רעדן צום אייבערשטן, און ער ווערט טרויעריג". ווייל אמונה מיט תפלה איז איין זאך! אזוי ווי דער תרגום איז מסביר דעם פסוק (שמות יז, יב): ויהי ידיו אמונה - זיין הענט איז געווען

מיט אַמוּנָה; אַז דאָס מײַנט אַז ער האט מתפלל געווען
(ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימנים ז; ט).

יב.

דערפֿאַר האט דער הייליגער רבי געזאָגט (חיי מוהר"ן סימן
רסו, עיין בהשמות בסופו, על זה): וואס איז די חילוק צווישן
מיר און משיח? אז ביי מיר איז נאך דא אַ בחירה, אָבער
ביי משיח וועט שוין נישט זיין קיין בחירה; ווייל ער וועט
מגלה זיין דעם אייבערשטען מיט אַזא מיין גילוי, און אזוי
אָפֿען, אז מען וועט לעבן מיטן באשעפֿער, און שוין
קיינעם נישט דארפֿן האָבן, נישט קיין סעקייעטריסט, נישט
קיין דאקטער, נישט קיין חבר, ווייל איך האָב דעם
באשעפֿער, וואס מיט אים רעד איך זיך אַלעס אויס, און
מיט אים גיי איך שפּאַצירן, אזוי ווי דער פֿסוק זאָגט (ויקרא
כו, יב): וְהִתְהַלַּכְתִּי בְּתוֹכְכֶם – איך וועל גיין צווישן עֲנֹק.
זאָגט אויף דעם רש"י: אַטײל עֲמַכֶּם בְּגַן עֲדֵן פֿאַחַד מִכֶּם –
עס וועט קומען די צייט וואס איך וועל שפּאַצירן מיט עֲנֹק,

אזוי ווי איינער פון ענק. ווייל אז א מענטש רעדט צום באשעפער איז ער שוין קיינמאל נישט אליין.

קומט אויס אז די העכסטע זאך אויף דער וועלט איז צו רעדן צום באשעפער, אבער ווילאנג א מענטש מיינט אז איך האב איינעם, איז ער אין א גרויסן גלות! ווייל עס איז נישט דא אזא זאך ווי א חבר, אזוי ווי מען זעהט, אז דער בעסטער חבר איז דער ערשטער דיר צו באגראבן ווען עס קומט אים בעסער אויס אזוי, אנודאי מען קען אמאל הערן פון א חבר גוטע זאכן, אבער דאך דארף מען וויסן זיך גוט צו היטן, ער זאל מיט מיר נישט זיין צופיל, און אים גארנישט געטרויען, ווייל ער וועט דאך מיר נאכדעם באגראבן מיט געלט און דאס גלייכן, אזוי ווי עס פאסירט ליידער זייער אפט.

אבער א מענטש וואס ווייסט אז איך האב נאר דעם באשעפער דער לעבט שוין דא אויף דער וועלט אין גן עדן, און ביי אים איז שוין נישט קיין חילוק צו ער איז נאך דא, אדער מען האט אים שוין געלייגט אין בית החיים, ווייל

דו ביסט נישט פארלוירן

נאר דער גוף לייגט מען וואו מען לייגט עס, אָפּער פון די נשמה אויס בלייבט אלעס שטענדיג די זעלבע, נאר יעצט איז די נשמה דא, און יעצט וועט די נשמה זיין אויבן, ממילא וואס גייט מיר בכלל אָן וואו דער גוף איז (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כא).

און ווער עס נעמט דאס אין זיך אריין דער איז שטענדיג פרייליך, אפילו מען דערקענט עס נישט אייביג אויפן פנים, אָפּער דער מענטש האט נישט קיין קשיות אויפן באשעפער, ווייל ער גיסט זיך שטענדיג אויס דאס הארץ צום באשעפער, און ער איז נאך מחזק אנדערע אויך.

און נאר דאס איז די ריכטיגע מוסר, אַז דער באשעפער איז זיין טאטע, וואס אַ טאטע האט רחמנות אויף אַ זוהן, אפילו די זוהן האט געטוהן וואס ער האט געטוהן, דערפאר קענסטו שטענדיג רעדן צו אים, און ער וועט דיר אלעס אויסהערן, דאס האט דער הייליגער רבי אריינגעברענגט אין אונז, און דאס איז די שווערסטע זאך אריינצוברענגען אין מענטשן.

יג.

דערפאר זאגט דער הייליגער רבי ווייטער (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ח): מען דארף אלץ זעהן גרעסער צו מאכן און פארמערן נאך ש'כנים צום 'בית התפלה'; דאס הייסט אריינברענגן אז נאך א איד זאל אנהייבן רעדן צום אייבערשטן, ווייל וואס גרעסער עס ווערט דער הייליגער קיבוץ פון אידן וואס קומען זיך צוזאם אינאיינעם צום צדיק, אלץ אויסטערליש גרעסער ווערט דער 'בית התפלה', דאס אז אידן הייבן אן צו רעדן צום באשעפער, און עס ווערט געגרויסט דעם אייבערשטענס נאמען¹²; ווייל יעדער איד וואס רעדט צום באשעפער איז ער גורם

¹² דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה שרייבט אראפ אין חיי מוהר"ן (סימן מג), דעם וואונדערליכן חשבון מיט נומערן וואס מען קען בכלל נישט ציילן, וויפיל אויסטערליש מער עס ווערט פארגרעסערט די בתים פון תפלה, און וויפיל יחודים עס ווערט, מיט נאך איין איד מער וואס מען איז מקרב און מען מאכט אים רעדן צום אייבערשטן, און די שמחה וואס דער אייבערשטער האט דערפון קען מען זיך נישט פארשטעלן (עיינן שם בפנים).

דו ביסט נישט פארלוירן

אַזאַלעכע שַעשועים און פאַרנעניגן אין הימל וואס מען קען זיך גארנישט פאַרשטעלן (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן כה).

יד.

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות ה"ן סימן רכט): אַמאל פאר עס איז געווען דער באשטימטער סדר פון דאווענען, פלעגט זיין דער עיקר תפלה, אז אַ איד האט עפּעס געדארפט האט ער דאס געבעטן דעם באשעפער, נאר שפעטער ווען די 'אַנשי כנסת הגדולה' [עזרא און זיין בית-דין] האבן געזעהן אז עס וועט זיין אַ לאנגער גלות, און מען וועט חס ושלום אינגאנצן פאַרגעסן פון תפלה, האבן זיי מתקן געווען די דריי תפלות פון שחרית מנחה מעריב, כדי דורךדעם זאל זיך האלטן דאס אידישקייט, און עס זאל נישט פאַרגעסן ווערן די זאך פון תפלה¹³ (פּמבאַר היטב

¹³ אזוי ווי מען זעהט בחוש אז די דריי תפלות וואס אַ איד איז מחויב צו דאווענען, מקנים צו זיין די מצוה פון 'זלעבדו בכל לבבכם' וואס דאס מיינט תפלה (תענית ב, ע"א), דאס האלט דעם איד, ווען ער שטייט אויף צופרי גוייסט ער די ערשטע זאך: "איך דארף גיין דאווענען שחרית", איך קען נישט עסן ווילאנג איך האב נישט געדאווענט. די זעלבע

ברמב"ם תחלת הלכות תפלה; דערפאר - פירט דער הייליגער רבי אויס - אפילו היינט ווען מיר דאווענען שוין גא לויט די סדר התפלה, דאך איז נאך יעצט אויף דער עיקר שלימות צו רעדן צום באשעפער יעדע זאך וואס מען דארף.

חז"ל זאגן (עין זהר מקץ, דף קצט ע"ב): רבי ייסא סבא האט זיך געפירט, אז אפילו ווען די עסן איז שוין געווען אנגעגרייט אויפן טיש, און די רעכעצין האט אים געזאגט: קום עסן. דאך האט ער נאך געזאגט: איין מינוט! קודם דארף איך בעטן דעם אייבערשטן איך זאל האבן צו עסן,

זאך ביי מנחה' כאטשיג ער איז אזוי פארנומען און ער האלט אינמיטן די ביזנעס [בפרט אין די קורצע ווינטער טעג], דאך ווייסט ער אז ער דארף אלעס אפשטעלן און זיך שטעלן דאווענען מנחה, און דערפאר איז טאקע די תפלה פון מנחה אזוי מוראדיג גרויס (עין ברכות דף ו ע"ב), אזוי אויף ביינאכט ווייסט א איד די ערשטע זאך ער דארף דאווענען מעריב, אזוי ווי חז"ל זאגן (ברכות דף ד ע"ב): פארנוואס איז מעריב אזוי הארב אז מען איז דערויף חייב מיתה? כדי א מענטש זאל נישט זאגן - ווען ער קומט אהיים נאכן ארבעט - קודם וועל איך עסן עפעס, שלאפן אביסל, ביזדערווייל פארשלאפט ער אזוי א גאנצע נאכט, און ער האט פארפאסט מעריב.

הערשט דערנאך וועט די עסן זיין מיינס, און איך וועל עס קענען עסן.

טו.

און דורכדעם וואס מען געוואוינט זיך איין צו רעדן צום באשעפער, שפירט מען שוין נאכדעם דאס זיסקייט ביים דאווענען די דריי תפלות אויך! ווייל פארנוואס האט א מענטש נישט קיין געדוילד צו דאווענען די דריי תפלות? וויבאלד דאס קוקט אים אויס ווי א בארג!

מיט דעם טייטשט דער הייליגער רבי אויס (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ח), דאס וואס חז"ל זאגן (ברכות נ"ד ע"ב): עוג מלך הפשן האט געזאגט: מחנה ישראל כמה הוי - ווי גרויס איז די אידישע מחנה אין מדבר? דריי פרסאות, וועל איך אויפהייבן א בארג וואס איז אויך גרויס דריי פרסאות, און דאס ארויף ווארפן אויף זיי און זיי דערשטיקן. האט דער אייבערשטער געמאכט א גס, אז ווען ער האט אויפגעהויבן דעם בארג העכער זיין קאפ זענען געקומען ווערים און געלעכערט דעם בארג, און דער בארג איז אריינגעפאלן ביי

דו ביסט נישט פארלוירן

מג

צו זיין האלז, ווען ער האט דאס געוואלט ארויסציען זענען אים ארויסגעקומען צוויי ציינער און זיך צושפרייט אויף ביידע זייטן פונעם בארג, און ער האט שוין גארנישט געקענט טוהן, דעמאלטס איז משה רבנו געקומען מיט א האק און אים געגעבן א האק ביים קנעכל, אזוי איז ער אראפ געפאלן און געווארן באגראבן אונטערן בארג.

מיר ווייסן דאך אז די תורה הקדושה פארציילט נישט סתם קיין מעשיות, אזוי ווי עס שטייט אין זהר הקדוש (בהעלותך קנ"ב ע"א): תפח ריחיה וכו' - פארשאלטן זאל זיין דער מענטש וואס מיינט אז די תורה איז סתם סיפורים. אויב אזוי וואס לערנען מיר פון דעם אז משה רבנו האט אזוי שטארק מורא געהאט פון עוג, ביז ער האט אים געהרג'עט! ?

זאגט דער הייליגער רבי (שם): די דריי פּרסאות גייט ארויף אויף די דריי תּפּלוּת, וואס א איד דאך דאווענען יעדן טאג: צופרי שחרית, נאכמיטאג [אינמיטן די ארבעט] מנחה, און ביינאכט מעריב, וואס דאס איז דער מנחה

דו ביסט נישט פארלוירן

ישׂראל! וואס האלט אַ איד אין די ראמען פון אידישקייט; ווייל ווי אזוי לאזט מען אפ אידישקייט? ווען עס ווערט ביליג ביי א מענטש דאס דאווענען די דריי תפלות, למשל ביי מעריב טראכט ער: איך וועל מיך יעצט לייגן שלאפן, און מארגן ביי שחרית וועל איך שוין דאווענען צוויי שמונה עשרה'ס. אדער ביי מנחה טראכט ער: איך בין יעצט זייער פארנומען מיט קאסטומערס, אדער איינער טראכט: עס איז יעצט אינמיטן פולל וכו'.

נאכדעם הייבט ער אויף אן צו שניידן פונעם דאווענען, למשל ביי שחרית טראכט ער: איך דארף עפעס דאווענען פון 'אדון עולם' ביז 'עלינו'? ! עס איז גענוג אז איך וועל נאר זאגן 'ברוך שאמר', 'קריאת שמע' און 'שמונה עשרה'. ביי מנחה טראכט ער: איך מוז עפעס נוקא זאגן קרבנות? ! ביי מעריב ציפט ער אויף אראפ וכו', און אזוי לאזט מען צוביסלעך אפ דאס דאווענען, וואס דורכדעם הייבט מען אן אוועקגיין פון אידישקייט. ווייל נאר דורך אריינגיין אין

בית המדרש דאווענען די דריי תפלות יעדן טאג, בלייבט
מען א איד!

דער מדרש זאגט (ילקוט בלק, רמז תשעא): פונקט אזוי ווי
איינער וואס איז טמא און ער גייט אריין אין וואסער זיך
טובל'ן קומט ער ארויס טהור, די זעלבע זאך א מענטש
וואס איז פול מיט עבירות און ער גייט אריין אין בית
המדרש, גייט ער ארויס פול מיט מצות, ער ענטפערט:
'אמן יהא שמיה רבא', זאגט 'קדושה' און 'ברכו' וכו';
וואס דאס איז זייער חשוב אין הימל, אפילו ער האט
געטראכט פון וואס ער האט געטראכט, דערפאר דארף מען
שטענדיג גיין אין שוהל.

דאס איז געווען די עצה פון עוג מיט דעם וואס ער האט
געברענגט א 'בארג' פון דריי פרסאות, ער האט געוואלט
אויסרייסן אז מען זאל נישט דאווענען די דריי תפלות, מען
זאל דאס שפירן ווי א שווערן בארג: שחרית - עס איז דאך
אזוי לאנג! מנחה - איך בין דאך אזוי פארנומען! מעריב -
איך בין אזוי מיד! און אזוי האט ער שווער געמאכט דאס

דו ביסט נישט פארלוירן

דאווענען אין אריינגעברענגט אלע מחשבות זרות, דערפאר האט משה רבנו מלחמה געהאלטן מיט אים, און אים אראפ געקנאקט, און אריינגעברענגט אין אידן א זיסקייט און א חיות אינעם דאווענען.

ווייל דער עיקר שלימות פון דאווענען איז, מען זאל אינזין האבן פשוט די ווערטער וואס מען זאגט ארויס, למשל, ווען דו זאגסט: אתה חונן לאדם דעת; האב אינזין פשוט, אז דו בעטסט יעצט דעם באשעפער: דו געבסט פאר יעדן איינעם דעת, בעט איך דיר באשעפער, געב מיר אויך שכל. און אזוי ווייטער: השיבנו אבינו לתורתך וכו' - קער אונז צוריק טאטע צו דיין תורה, און ברענג אונז נענטער ליב צו האבן צו דאווענען, [וואס דורכדעם]: והחזירנו בתשובה שלמה לפניך - וועלן מיר זוכה זיין צו תשובה טוהן פאר דיר אינגאנצן. און אזוי ווען מען זאגט: ברוך אתה הני"ה; דארף מען אינזין האבן, אז איך רעד יעצט צום באשעפער, און איך זאג אים: געלויבט ביסטו הייליגער באשעפער.

דו ביסט נישט פארלוירן

מז

איינער איז אמאל געקומען צום הייליגן רבי'ן און אים געפרעגט: וואס זאל איך אינזין האבן ווען איך זאג דעם שם, און איך דערמאן דעם אייבערשטענס נאמען? (עין שולחן ערוך אורח חיים, סימן ה), האט אים דער הייליגער רבי געזאגט: און פשוט אינזין האבן 'גאט', איז נישט גענוג! ווייל בלויז מיטן ארויסזאגן דעם אייבערשטענס נאמען דארפן שוין ציטערן די הענט און די פיס און אלע ביינער און גלידער; אזוי אויף האט דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה אמאל געהערט ווי דער הייליגער רבי הייבט אן ארויס צו זאגן דעם אייבערשטענס נאמען מיט א מורא'דיגע אימה און יראה: גא.. גא.. גאט! ? אזוי ווי איינער וואס ציטערט און קען נישט ארויסזאגן גלייך די גאנצע ווארט, נאר הערשט נאכדעם געלונגט עס אים אינגאנצן ארויס צו זאגן, ווייל דער הייליגער רבי האט אין אונז געוואלט אריינלייגן די קלארע אמונה אז דער באשעפער איז דא און איבעראל, וואס אין דעם ליגט שוין די גרעסטע כוונה, און פון דעם אליין פאלט שוין אויפן מענטש דער גרעסטע יראה (חיי מוהר"ן סימן תיד).

.זט

אָבער דאס צו באַווייזן, אינזיין צו האָבן וואס מען זאָגט איז די שווערסטע זאך, ווייל אלע מחשבות זרות קומען אָן דוּקאָ בייים דאָווענען (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ל), און וועגן דעם נעמט אויף דאס דאָווענען אזוי לאַנג, ווייל די מויל זאָגט איין זאך, אָבער דער מַח טראַכט גאר עפּעס אַנדערש, און וויבאלד דאס איז אָפּגעטיילט, געדויערט אים לאַנג דאס דאָווענען.

ביים הייליגן אַר"י [וואס ער האט אַוודאי אַלעס אינזיין געהאַט] האט אַמאל פאַסירט, אַז ער האט שוין געענדיגט די 'שמונה עשרה', אָבער דער חזן האלט נאך אַלץ אינמיטן דאָווענען, ווען דער חזן האט שוין ענדיגליך אויסגעטרעטן, פֿרעגט אים דער אַר"י הקדוש: נו, האסט שוין איינגעהאַנדעלט אַ גוטן זאַטל פאַרן אייזל? ווייל אַ גאַנצן שמונה עשרה איז ער געווען פאַרנומען וואו ער קען שאפן אַ גוטן זאַטל פאַרן אייזל, און דערפאַר האט אים די שמונה

עשרה גענומען אזוי לאנג, אבער דער אר"י הקדוש האט גלייך געוויסט וואס דער חזן האט אזויפיל אינזין...!

און אז מען זאל זיך גוט אריינקלערן איז קיינער נישט ריין פון מחשבות זרות, יעדער קען זיך דאס איבערצייגן ביי זיך אליין. ווייל צו אינזין האבן דאס דאווענען, דארף מען האבן די גרעסטע כחות¹⁴, אבער איינמאל אז מען האט אינזין גייט דאס דאווענען געשמירט¹⁵. און דאס איז די

¹⁴ און דאס איז וואס דער הייליגער רבי האט אנגענווארנט אויף 'תפלה בכח' (לקויטי מוהר"ן חלק א, סימן מח; חלק ב, סימן פד; שיחות הר"ן סימן סו; עה; ככא), נישט אז מען דארף שרייען, אדער זיך שאקלען און ווארפן, דאס העלפט בכלל נישט צו פארטרייבן די פרעמדע מחשבות, ווייל די מחשבות זרות ווארפן זיך אויף מיט מיטן מענטש (עיני לקויטי מוהר"ן חלק א, סימן עב).

¹⁵ און דאס איז געזאגט געווארן נישט נאר מיטן דאווענען, ווי א מענטש וואס שפירט נישט דעם אייבערשטן, מאכט זיך נאריש, און זאגט אזוי שטאט און לאנגזאם: אמה... חוגן... לאדם... נאר די זעלבע זאך איז אויך ביי יעדן פרט אין פרט, ווי מען קען נארן מענטשן, צום ביישפיל: איינער לערנט פאר שטאט, און א זאך וואס מען קען זאגן אין איין סעקונדע זאגט ער לאנג און שטאטעלעך וכו', בשעת קענסט דאך גלייך זאגן וואס עס איז דא צו זאגן, אבער מענטשן האבן דאס זייער ליב, אדער קען מען אמאל זעהן ווי צוויי אידן זעצן זיך לערנען א שטיקל גמרא לאנגזאם, פארטייטשנדיג יעדעס ווארט

דו ביסט נישט פארלוירן

באזונדער, למשל מען לערנט די משנה פון (ביצה כג ע"ב): אין צדין דגים מן הביבין ביום טוב - מען טאר נישט 'יום טוב' פאנגן פיש פון די וואסער גרובן; הייבט ער אן: אין - נישט, צדין - פאנגן, דגים - פישן...! פלוצלינג, אה! עס איז שוין צוועלעף אזייגער, איך דארף שוין גיין עסן מיטאג. וואס מאכסטו חזק? אז דו זעצט זיך אראפ לערנען, לערן נארמאל מיט חשק און זריזות.

בפרט ווערן מענטשן פארנארט ווען איינער רעדט 'קבלה', ווייל מען ווייסט דאך נישט וואס ער רעדט, ממילא ווערט מען זייער איבערגענומען: הא, ער איז א מוראדיגער מקובל! זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סד): ווען א אפיקורס רעדט רחמנא לצלן קשיות און חקירות אויפן באשעפער, איז דאס זייער איינגעשטעלט, ווייל עס גייט אריין אין קאפ ספיקות, כאטשיג די אלע חקירות און קשיות הייבן זיך בכלל נישט אן, נאר אונזער מח איז צו קליין דאס צו פארשטיין, געט דאס די רבי צו פארשטיין מיט א משל, צו איינער וואס זאגט א גאנצער פלפול, און רוב מענטשן שאקלען מיטן קאפ, אהא! אהא! בשעת די רגע וואס עס קומט אריין א אמת'ער למדן, זעהט ער גלייך אז די קשיא איז נישט קיין קשיא, און די תירוץ איז נישט קיין תירוץ.

אין ספר 'אלה המצות' [מהגאון הקדוש מורנו רבי משה חאגיז זכותו יגן עלינו] שטייט געשריבן, אז איינמאל איז געקומען איינער, וואס מען האט געזאגט אויף אים אז ער קען גאנץ זיך אויסענווייניג, זאגן א דרשה, פארשטייט זיך אז אלע זענען געלאפן אין שוה"ל אריין הערן זיין דרשה, זאגט ער ווייטער: איך בין געזיצן פון אונטן און זיך צוגעהערט, האב איך געזעהן אז יענער האט זיך פשוט איינגע'חזרט' איין מאָמר פון זיך און דאס האט ער אגאנצע צייט איבערגעזאגט, קודם האט ער געזאגט די אנהייב, נאכדעם פון אינמיטן, נאכדעם צוריק צו וועגס, און אזוי האט ער יעדע מאל אנגעהויבן פון א אנדערע פלאץ, פון דעם איינעם מאָמר אין זיך. האב איך מיר אויפגעשטעלט און אים פארשריגן: דו פאפער, דו ליגענער וואס דו ביסט! אזוי האב איך אפגעראטעוועט דעם

דו ביסט נישט פארלוירן

נא

אַרבעט פונעם צדיק אז ער ברענגט אריין אין אונז א ריינע אַמונה אז דער באשעפער איז דא, און מען זאל רעדן צו אים, ממילא וועט מען שוין קענען אינזין האבן וואס מען דאווענט צו אים, און דאס האט משה רבינו מלחמה געהאלטן מיט עוג און אים באזיגט.

יז.

דערפאר ווען בלק האט געזעהן ווי אזוי משה רבינו האט מצליח געווען אראפ צו ווארפן עוג, און אריינגעברענגט די כח פון 'תפלה' ביי אידן, האט ער פארשטאנען אז די גאנצע כח פון משה רבינו איז מיט די מויל, האט ער געברענגט בלעם וואס זיין כח איז אויף מיט די 'מויל', און

גאנצן עולם פון זיין השפעה. ווייל אין יענע צייט האבן זיך ארום געדרייט די תלמידים פון שבתי צבי ימח שמים וזכרם און געוואלט פארנארן דעם עולם. אבער א מענטש וואס האט 'התבודדות' ווערט אים די מח קלאר, און אויף אים קען מען נישט ארבעטן און פארדרייען דעם קאפ.

דו בײַסט נישט פֿאַרלוירן

צו דעם איז ער נאָך איין שטיק ניאוף, אזוי ווי מען זעהט אז ער האט גערײטן מיט אַ אייזל, (עײן ברשײ במדבר כב, ל; על פי חז"ל עבודה זרה ד' ע"ב); און אזוי ווי מען זעהט סוף סדרה (במדבר כ"ד, י"ד) אז ער האט געגעבן פאר בלק די טמא'נע זעה ממשיל צו זיין די אידן מיט שמוץ.

וועגן דעם האט אים די אייזל פֿאַרְגעהאַלטן און געזאגט: פֿאַרְנוּאס האָסטוּ מײַך געשלאָגן די דריי מאל [ש'לש רגלים]? דער אייבערשטער האט אים מיט דעם געוואלט מרמז זיין אז ער וויל אויסרייסן אַ אומה וואס האלט די דריי ימים טובים (עײן ברשײ במדבר כב, כח). זאגט דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה (ליקוטי הלכות קריאת התורה הלכה ד, אות ב; ועוד): דאס גייט אויף ארויף אויף די דריי תפלות, ווייל די אידן האבן די דריי תפלות וואס זיי דאווענען יעדן טאג ממילא וועסטו זיי נישט קענען בייקומען.

און דאס זעהט מען טאקע נאכדעם ווען ער האט געוואלט שעלטן די אידן אז ער האט נישט געקענט, און

ער האט געמוזט מודה זיין אז דאס איז אזא פאלק וואס מען קען זיי נישט בייקומען; דאס האט בלעם געזאגט (במדבר כג, ט): הן עם לבדד ישכון - דאס איז א פאלק וואס זיי האבן 'התבודדות'; ובגוים לא יתחשב - זיי מישן זיך נישט מיט די גוים; ויידער האט ער געזאגט (שם שם, כד): הן עם פלביא יקום וגו' - דאס איז א פאלק וואס יעדן צופרי ווען זיי שטייען אויף, כאפן זיי טלית ותפלין און גייען דאווענען, און ליינען קריאת שמע, די זעלבע זאך ביינאכט גייען זיי נישט שלאפן ביז ווילאנג זיי ליינען קריאת שמע און זיי פארלענדן אלע קליפות, און קיינער קען זיי נישט שעדיגן (עיני ברש"י שם).

קומט אויס אז בלעם האט געמוזט מודה זיין אז ווען א איד ליינט קריאת שמע מעקט ער אפ אלע קליפות פון א גאנצן טאג, כאטשיג ער האט טאקע א גאנצן טאג געטראכט פון אלע נארישקייטן און פון אלע מיני זאכן נאר

דו בײַסט נישט פֿאַרלוירן

נישט פון באַשעפֿער¹⁶, אָבער דורך דעם וואס ער ליינט קריאת שְׁמַע פֿאַרברענט ער די אַלע קליפּות, און אזוי אויף האט יעדער איד די מצות וואס ער טוט יעדן טאג, ממילא האט בלעם געזעהן אז מען קען זיי נישט שעלטן בשום אופן.

¹⁶ [בשעת אויב וואלט ער געוואוסט אז דער באַשעפֿער איז דא און ער קען אים בעטן יעדע זאך, וואלט ער געלעבט א גוט לעבן פריי פון אלע פֿראבלעמען, און אז דו דארפסט 'דירה געלט' ? בעט עס דעם באַשעפֿער ! אזוי אויף וואס דו דארפסט בעט נאר דעם באַשעפֿער וועסטו זעהן נסים ונפלאות (עײן ליקוטי מוהר״ן חלק א, סימן ז). און אז עס נעמט צייט ביז דו זעהסט די ישועה, וועט עס זיין א שענערע ישועה ! דאס קען זיך איבערצייגן יעדער וואס גייט אין יבנאל עיר פֿרסלב, און ער זעהט שטיין דעם פֿראקטפולען גרויסן 'בית הכנסת', נאכדעם וואס דאָרט איז געווען א וויסטן מדבר ברוחניות, און דער שטראף (=רב...) וואס איז דער סמ"ך מ"ם אליין, האט פֿראבירט, און פֿראבירט נאך אלץ אויף אלע אופנים, נאר אונז עוקר צו זיין, און צושטערן דאס בויען, דאך נאך אזויפיל יארן תפלה, איז דער בית המדרש אויפגעבויעט געווארן פֿאַרקערט פונעם דרום הטבע, נאר אינגאנצן דורך תפלה, און אן קיין גבירים וכדו', זעהט מען באַשיינפֿערליך וואס תפלה איז. [עס איז דא מענטשן וואס פֿרעגן מיט וואונדער : ווי אזוי וועט אַראַפקומען דער דריטער 'בית המדרש' ? אָבער אז מען גייט דאָרט, און מען זעהט דעם אַפֿענעם גס, ווי אזוי דער 'בית המדרש' שטייט מיט פֿראַכט, פֿאַרשטייט מען שוין זייער גוט].

דערפאר איז ער אויפגעקומען מיט זיין טמאנע פלאן
 מען זאל זיי אריינכאפן אין ניאוף רחמנא לצלן, זיי זאלן
 צאמקוקן אלע שמוץ¹⁷, וואס דורכדעם וועט מען שוין
 פארגעסן פון באשעפער, דערפאר האט דער הייליגער רבי
 זיך אמאל אויסגערעדט זיין הארץ פאר רבי נתן זכרוננו
 לברכה (חיי מוהר"ן סימן רמד), אז ער האט מורא דיג צער אז
 יעדן טאג מוז ער טראכטן פון בלעם ביים דאווענען; האט
 דער הייליגער רבי נתן געזאגט (שם): איך האב פארשטאנען
 פון הייליגן רבי'ן אז זיין גאנצער עסק איז צו מכניע זיין
 בלעם וואס ער איז א מורא דיגע קליפה.

אבער אז מען איז זוכה און מען איז מקורב צום אמת'ן
 צדיק, און מען טראכט פון באשעפער וועט מען שטענדיג

¹⁷ וואס דאס ווערט געבען מקוים יעצט ווען עס קומט זומער, א נס אז מען פארט ארויס
 אין קאנטרי, ווייל דא אין שטאט איז זייער ביטער רחמנא לצלן, מען דארף זיך צאמנעהן
 די אפפאל פון די אמות העולם, וואס דאס איז ליידער געווען בלעם'ס עצה, בפרט די
 אלע וואס דארפן ארבעטן אין מאנהעטן דארפן גרויס רחמים.

דו ביסט נישט פארלויזן

זיין פרייליך און זינגען צום באשעפער, און האבן דעם ריכטיגן שלום בית, וואס דורכדעם ווערט מען פטור פון די קליפה פון בלעם.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מען זאל אין זיך אריינעמען די אלע דיבורים און זיך מחזק זיין מיט אמונה פשוטה אין בורא כל עולמים, און רעדן נאר פון באשעפער, אדער צום באשעפער, בפרט יעצט זומער ווען מען פארט ארויס אויף צוויי חדשים צווישן די בערג און ביימער, וואס דארט איז זייער געאייגענט צו רעדן צום באשעפער, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן יא; שיחות ה"ן סימן צח): ווען מען גייט אין פעלד שמועסן מיטן אייבערשטן, ווילן אלע גראזן נכלל ווערן און אריינגיין אין די תפלות פון דעם מענטש וואס רעדט צום אייבערשטן, און זיי אלע העלפן אים צו. אויך האט דער הייליגער רבי געזאגט (שיחות ה"ן סימן קסג): עס איז זייער גוט פרום צו זיין צווישן די ביימער און גראז, און עס העלפט זייער

נז

דו בִּיסְט נִישְׁט פֿאַרלוֹירן

שְׁטאַרק צו פֿאַרן מֶענטש צו זיין אַן עָרליכער אַיד; ווייל
קיינער שְׁטערט נישט דאַרט,

זאל דער אַייבערשְׁטער העלפֿן מֶען זאל האָבן אַ געזונטן
זומער, און די דריי וואָכן זאלן איבערגעדרייט ווערן צו
זמֶים טובֿים, און מֶען זאל שוין אויסגעלייזט ווערן פֿון
גלות.

~תּם וְנִשְׁלַם שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם~

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

הספר הקדוש הזה נרפם לזכות

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא

את כל משאלות לבם לטובה

ויתברכו מפי עליון

בבני חיי ומזוני רוויחא

ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון

בשורה טובה ומשמחת!

שוין יעצט
דא צו באקומען
אפגעשיקט יעדע זואך

צו אייער טיר

אויף די פאסט

די שטארק אויפגעכאפטע
וועכנטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

- הערליכע בריוו, שאלות
- ותשובות אין אלע אקטועלע
- נשאים אין טאג טעגליכן לעבן.

געשריבן דורכן ראש ישיבה
הרה"ר

יואל רוטה

שליט"א

gofus@kerenhadfusa.org

רופט אדער טעקסט

718-387-2691

ט"ו
החודש
הקודש

אדער שיקט א אימיל צו subscribe@kerenhadfusa.org